

הזכיר יובל

נפשות מתות

מס' 2
6/3/90

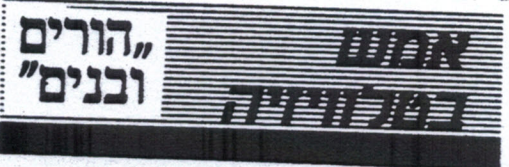
דרמה מקורית - יהודים ובנים

דרמה ישראלית מיוחדת במינה: טרגדיה מאופקת המ עוררת בצופה תעוקה קרה. לכאורה, דרמה בעלת דחף סוציאליסטי: זוג ממעמד הפועלים מתארח בבית הורו חתנם לעתיד, בית ראוותני של מתעשרים חדשים. יופי יה של בתם, דוגמנית צילום, הביא אותה אל חתן עשיר שאביו ואימו מתפרנסים בין השאר מייצור נשים סינתי טיות כגון כלתם. הכלה היא פרויקט משפחתי. מעוררים בנו רתיעה ממשפחת החתן, החיה חיים חלולים כמו רד הוט ההיי טק בדירתם הענקית. כמעט מפתים אותנו להעדיף את הורו הכלה שהם נבוכים, מובסים וכאילו עדנה שוררת ביניהם.

אבל הקיטוב מתקלקל. אצל הורו הכלה והחתן מתגלה אותו טעם-אפר של כשלון. אם הכלה ניצולת-שואה תלר תית והיסטרית. בעלה חי לצידה בריכאון שקט של מי שבחר לאשה בפה מכולן אך החלשה והנפחדת. הדרמה מעבירה אותנו מן המיתי אל החברתי: משיכה בין האב לבתו, תחרות בין האם לבת, מאבק האב בבנו על חסדי הכלה היפה, ועוד. במקביל מתוהה אמירה על דוד קשה ומאובן-רגש. או, בעצם, שני דורות של גולים וזרים בארצם: הורים ובנים. "זאת הארץ שלך?" - צועק אבי החתן (מושבניק, רביסון לשעבר) בחריצו לעבר אשתו כשעסקיו מתמוטטים. ואילו מבעד לעולם הפועל ואשתו מתגלה זניעות שהיא עלבון ללא תחושת ערר. פועל אחר הוא חברו של אבי הכלה, שניסה להיחלץ מהעלבון, גנב מהקופה - וסופו שהתאבד.

שני הזוגות - המתעשרים החדשים והפועלים רמוסי הכי כוד - הולידו בנים מנותקים מרגש: החתן והכלה. אהבי תם מעוצבת בסרט כמפגש גולגלות. החתן אדיש, חי בחסדי אביו, אינו מסוגל לאחריות. ואילו הבת הדוגמנית, שנראתה בתחילת הסרט כחיה במלכודת מתגלה כחיה קרה ושאפתנית. כשהכל מתמוטט סביבה, היא עורקת אל נושה החובות להיות הדוגמנית שלו, המאד בת שלו. "היא" אומר אביה, "תסתדר יותר טוב מכולנו". האב המפוכח מכיר את תוצרו: בת שרדנית בכל מחיר. רגע החסד שמעניק אב הכלה לאשתו בסוף הסרט כש הוא אומר לה שהיא עדיין יפה, רק מכפיל את הקור המעיק העולה מהצגת הזוגיות בסרט זה. זוגיות אחת מבוססת על רחמים, שנייה - על שאפתנות-חומרית, ושלישית, של החתן והכלה - על אקראיות ואפתיה. יבורכו התסריטאים (גלעד עברון ומאיר דורון), השחק נים (במיוחד גלעד עברון ופייטט כהורי הכלה, אריה מוסקונה כאבי החתן, וגל זייד החתן).

יפה עשה הבמאי רנני ניניו שמהל צבעוניות מגאזינית

"הורים ובנים"

בנות גידולתי

הורים ובנים הוא, בתסריטם של מאיר דורון וגלעד עברון, סיפור של השחתה. ניסיון לתייג, בסימנים של סוף שנות ה-80, את הייחוד הישראלי. לא עוד סנרלים תנכיים וכובע-טמבל. ישרא ליק המעורבן הוא מתעשר חדש, עם וילה לבנה לבנה, רשא ירוקירוק ובריכה כחולה-כחולה. רנני ניניו, הבימאי, הדגיש את הלכדלכון, הי רוקירוק והכחול-כחול. אחר-צדדיים בזהק בוילה ישראלית שנראית (להוציא את הנקודה, שמדובר בנערות, לא בנערים), כמו התחיות של סצינה מתוך חייו, הדקאדנטיים-משהו, של דייויד הוקני, צייר נהנתן, בקליפורניה.

ניניו, דורון ועברון מציגים שלושה דורות, לצר רך האכספוזיציה החברתית. התמימות של פעם, כפי שהיא משתקפת בדמות זוג ההורים המגיע לר וילה, מוצגת נלעגת ומחרץ לזמן ולמקום. הצעירים יותר, פלמ"חניק (אריה מוסקונה), שאיבר את המחר הקצר שלו לטובת נושך-נשך (יוסי קאנץ) חסר-עכבות. והדוד השלישי - הדוגמנית היפהפיה, שלי (תומי יואל), שנישמתה מאופסת נת בדיפריזור.

רנני ניניו מצייר תמונה נאמנה לרוח התסריט. הצליח לו עם ליהוקו של הבימאי פייטט פריישטא רט בתפקיד ההורה החכם ואת רות סגל כאשתו. החולשה היא בליהוק מוטעה של הזוג השני, אריה מוסקונה ועדי לב. תומי יואל, יפהפיה מרשד מה, מעבירה רמות מעבר לפיגורה שבשלט-החוצות הסכסי.

עמנואל ברקדמא

6/3/90